

“Χριστούγεννα εις την Λήμνον”- ένα σπάνιο δημοσίευμα του 1938

[/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα](#)

Ένα σπουδαίο δημοσίευμα στην ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 27 Δεκεμβρίου 1938. Ο πρώτος εκπρόσωπος της κυβέρνησης στη Λήμνο, μετά την απελευθέρωση της, το 1912, (ο Ιθακήσιος συγγραφέας Ιπποκράτης Καραβίας (1866 -1954) ήταν Νομικός, δημοσιογράφος, συγγραφέας και πρόεδρος του φιλολογικού συλλόγου ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ και της ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ και ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ) περιγράφει πως πέρασε στη Λήμνο τα Χριστούγεννα του 1913 (!!!), που τα χαρακτηρίζει ως τα συγκινητικότερα της ζωής του.

“Παρήλθον από τότε εικοσιπέντε χρόνια, αλλ’ οι αναμνήσεις συμπαθητικών γεγονότων δεν εξαλείφονται ταχέως από το νουν του ανθρώπου και παραμένουσιν επί μακρόν ακόμη χρόνον ζωηραί.Ήτο η ωραία εποχή της νεωτέρας Ελλάδος, μετά τους δύο ένδοξους Βαλκανικούς πολέμους και το Έθνος ολόκληρον, ηνωμενον και

αδελφωμένον υπό την ηγεσίαν του αιμνήστου Στρατηλάτου Βασιλέως Κωνσταντίνου, καταγίνετο εις τα ειρηνικά έργα της διοτου τιμίου αίματος των ηρωικών τέκνων του.

Τότε προσεκλήθην και εγώ υπό του μακαρίτου υπουργού των Εσωτερικών Εμμανουήλ Ρέπουλη διά να αναλάβω την πολιτικήν διοίκησιν της νήσου Λήμνου, η οποία ήτο η πρώτη ελληνική νήσος η καταληφθείσα την 8η Οκτωβρίου 1912, υπό του στόλου μας.

Επιθυμών να συντελέσω κατά τι, με τας ασθενείς μου δυνάμεις εις το επιτελούμενον διοργανωτικόν έργον και προτρεπόμενος από τον καλόν μου φίλον κ. Περικλήν Μαζαράκην, Διευθυντήν της Διοικήσεως, εγκατέλειψα το δικηγορικόν μου γραφείον και απεδέχθην την προσφερομένην θέσιν.

Προτού μεταβώ εις Λήμνον, παρέμεινα επ' ολίγον χρόνον εις Μυτιλήνην, έδραν της Γενικής Διοικήσεως Αιγαίου, ως Διευθυντής του Δικαστικού Τμήματος και με εκλεκτούς συναδέλφους εις τα άλλα Τμήματα τους Α. Λαμπρόπουλον, Ν. Κυπαρρίσσην, Χ. Οικονόμου, Α. Κορυζήν, Π. Χορν, Δ. Μαλασπίναν και Ε. Καπετανάκη. Γενικός Διευθυντής ήτο ο μακαρίτης Χαρ. Βοζίκης, ανήρ ευφύεστατος και οξυτάτης αντιλήψεως.

Άμα έφθασα εις Λήμνον, επεδόθην κατά το δυνατόν εις τον εξωραϊσμόν και την εξυγίανσιν της πρωτευούσης της νήσου και κατόρθωσα να ανοιχθή ένας μεγάλος και πλατύς δρόμος προς το προάστειον Τσάσι και να δημιουργηθώσιν εις χώρους, όπου ήσαν άλλοτε εστίαι ακαθαρσιών, δύο πάρκα, το άλσος της 3ης Δεκεμβρίου και το άλσος της 5ης Ιανουαρίου, ονομασθέντα ούτω εις ανάμνησιν των δύο ενδόξων ναυμαχιών του στόλου μας και να φυτευθώσιν αρκετά θαλασσοχαρή δένδρα εις τον παραλιακόν δρόμον.

Η Λήμνος, η νήσος του Ηφαίστου και της δωδεκαετούς ακουσίας διαμονής του Φιλοκτήτου και εις την οποίαν φθάνει, ως λέγεται, η σκιά του Αγίου Ορους Αθω και εις την αρχαίαν εποχήν και πάντοτε είχε και έχει σπουδαίαν σημασίαν, διότι μόλις απέχει 39 χιλιόμετρα από την είσοδον του Ελλησπόντου, και προς τούτοις διά του ευρύχωρου και ασφαλούς όρμου του Μούδρου παρέχει και ορμητήριον και καταφύγιον εις τους μεγαλύτερους στόλους. Εκεί εστάθμευε τότε και ο στόλος μας υπό τον ένδοξον Ναύαρχον Παύλον Κουντουριώτην, επιβαίνοντα του θρυλικού θωρηκτού «Αβέρωφ».

Εις την απελευθερωθείσσαν λοιπόν ιστορικήν νήσον εώρτασα τα Χριστούγεννα του έτους εκείνου, και περί του εορτασμού αυτού θα κάμω σήμερον σύντομον περιγραφήν, η οποία κατ' ανάγκην έχει και προσωπικόν χαρακτήρα, εφόσον

συνδέεται με τας αναμνήσεις μου.

Πυρετώδεις προετοιμασίαι εγένοντο κατά τας παραμονάς της Χριστουγεννιάτικης μεγάλης εορτής' το Κάστρον, η πρωτεύουσα της Νήσου, εσημαιοστολίθη, η Μητρόπολις εξωραΐσθη, οι δρόμοι και η πλατεία εκκαθαρίσθηκαν, αι δε οικοκυραί εξύμνων τα χριστόψωμα και κατεσκεύαζον τα απαραίτητα γλυκίσματα της εορτής. Την παραμονήν καλλίφωνα παιδιά και μαθηταί του σχολείου περιήρχοντο τας οικίας και έψαλλαν με συνοδείαν ολίγον πρωτογόνων οργάνων τα κάλανδα «Χριστός γεννάται σήμερον εν Βηθλεέμ τη πόλει – οι ουρανοί αγάλλονται, χαίρει η κτήσις όλη».

Εις ένα μικρόν παρεκκλήσιον ολίγον μακράν της πόλεως, παρηκολούθησα τον Εσπερινόν των Χριστουγέννων, τελεσθέντα υπό γηραιού σεβασμίου ιερέως με μακράν λευκήν γενειάδα, ενθυμίζοντα τους Πατριάρχας της Γραφής, και εις τον απέριττον και στερημένον λαμπρότητος, αλλ' ιερόν εκείνον χώρον, με το υποτρέμον φως των κανδηλίων, ενώπιον των παλαιών βυζαντινών εικόνων, με την ασθενή αλλά γλυκείαν ψαλμωδίαν του λειτουργού, αισθάνεται κανείς αληθινήν κατάνυξιν και πραγματικήν ευλάβειαν προς την θρησκείαν του θεανθρώπου.

Λίαν πρωϊ της επιούσης ηλιόλουστου ημέρας, μετέβημεν μετά του Φρουράρχου Λήμνου μακαρίτου Στρατηγού Γρ. Φαληρέα και των άλλων υπαλλήλων εις τον μητροπολιτικόν ναόν σημαιοστόλιστον και στρωμένον με ωραίους τάπητας και πλήρη ευσεβούς εκκλησιάσματος.

Ο Σεβ. Μητροπολίτης Λήμνου Στέφανος, εις την ακμήν τότε της ηλικίας του, αφού ενεδύθη έξωθεν του ιερού και εις το μέσον του ναού τα μεγαλοπρεπή αρχιερατικά άμφια, ενώ συγχρόνως οι διάκονοι απήγγειλον τους αρμονικούς ήχους των ψαλμών και εφόρεσε την με πολύτιμους λίθους στολισμένην μήτραν «έθηκαν επί την κεφαλήν αυτού στέφανον εκ λίθου τιμίου», ελειτούργησε μετά πάσης λαμπρότητος, συνοδευόμενος υπό των ιερέων και διακόνων και κατά την προσκομιδήν των Αγίων μνημόνευσε του Έθνους, Στρατού και Στόλου και των ονομάτων των Πατριαρχών, Βασιλέων και λοιπών επισήμων, ως επίσης ιδιαιτέρως της μνήμης της Κόρης της Λήμνου. Αυτή υπήρξεν η ηρωική Μαρούλα, εξ ευγενούς οικογενείας της νήσου, η οποία, τότε κατά το έτος 1475 ο Σουλεϊμάν πασάς επολιόρκει με πολυάριθμον στράτευμα το φρούριον της Λήμνου και επέκειτο η πτώσις αυτού, έλαβε εις χείρας της το ξίφος του θανατωθέντος πατρός της και επί κεφαλής της φρουράς εξώρμησεν εναντίον των απίστων μετά τόσου ακράτητου ενθουσιασμού, ώστε οι Τούρκοι ηναγκάσθησαν να λύσωσι την πολιορκίαν και να απομακρυνθώσι της νήσου, η οποία εσώθη τότε χάρις εις τον ηρωϊσμόν της νεαράς Λημνιάς, της οποίας το όνομα παρέμεινεν έκτοτε ιστορικόν και σεβαστόν εις όλη την Λήμνον.

Κατά το τέλος της λειτουργίας μετέλαβον των Αχράντων Μυστηρίων, πρώτην φοράν εις τον βίον μου από χείρας Αρχιερέως, και κατόπιν μετέβημεν εν σώματι εις το σημαιοστολισμένον Διοικητήριον, όπου εδέχθην την επίσκεψιν του γηραιού Δημάρχου Αναγνώστου Γαρύφαλλου, των υπαλλήλων και των προκρίτων Χριστιανών και Μωαμεθανών, διότι είχαν παραμείνει ακόμη εις Λήμνο μερικάί τουρκικαί οικογένειαι.

Την μεσημβρίαν, προσκεκλημένοι από τον Ναύαρχον, ιπεύσοντες, ελλείπει αμαξών, μετά του Σεβ. Μητροπολίτου Λήμνου, διηυθύνθημεν εις τον λιμένα του Μούδρου και παρεκαθήσαμεν εις πρόγευμα επί της ναυαρχίδας, κατά το οποίον επεκράτησε μεγάλη εγκαρδιότης και πατριωτικός ενθουσιασμός και εγένοντο προπόσεις υπέρ του μεγαλείου της Ελλάδος, των Βασιλέων μας κ.λπ.

Το απόγευμα επεστρέψαμεν πάλιν έφιπποι εις Κάστρον και ανταπεδώσαμεν τας πρωϊνάς επισκέψεις, εις όλας δε τας χριστιανικός οικογενείας ήτο κατάδηλος και ζωηρότατη η χαρά και η ευχαρίστησις ότι ευρίσκοντο υπό την σκέπην της κυανόλευκου σημαίας της Ελληνικής Πατρίδος.

Το ίδιον βράδυ παρετέθη γεύμα εις το Διοικητήριον , εις το οποίον έλαβον μέρος ο Σ. Μητροπολίτης, ο Φρούραρχος μετά της συζύγου του και των άλλων αξιωματικών, ο Δήμαρχος και οι άλλοι υπάλληλοι και κατά την διάρκειαν του γεύματος, εκτός των προπόσεων, εψάλησαν πατριωτικά άσματα εν μέσω γενικού

ενθουσιασμού και ζητοκραυγών υπέρ του Έθνους όμιλος δε εκλεκτών τραγουδιστών με βιολία και κιθάρας έθελξαν την ακοήν μας τραγουδούντες μέχρι βαθείας νυκτός εις το ισόγειον του Διοικητηρίου.

Τοιουτοτρόπως εωρτάσθη η μεγάλη ημέρα της Γεννήσεως του Χριστού εις την Λήμνον κατά το έτος εκείνο και ομολογώ ειλικρινώς ότι ήσαν τα ωραιότερα και συγκινητικώτερα Χριστούγεννα που πέρασα εις την ζωήν μου και των οποίων διατηρώ την συμπαθεστέραν ανάμνησιν.”

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ Σ. ΚΑΡΑΒΙΑΣ

Πηγή: limnosreport.gr